

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΚΕΛΗΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: π. ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ

Τ.Θ. 42036, 6530 ΛΑΡΝΑΚΑ - ΚΥΠΡΟΣ

ΤΗΛ: 99607871 - ΦΑΞ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 149, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2014

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΖΑΦΕΙΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ ΛΤΔ - ΛΑΡΝΑΚΑ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΙΔΑΧΕΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΠΑΡΪΗ ΤΟΥ ΕΚ ΛΥΣΗΣ

Νά μήν περιμένουμε νά μᾶς ἀγαπήσουν τά παιδιά ὅπως τούς ἀγαποῦμε ἐμεῖς. Ὁ γονιός ἀγαπᾶ παραπάνω. Κι ὁ Θεός, σάν πατέρας, μᾶς ἀγαπᾶ πῶς πολύ ἀπ' ὅτι τόν ἀγαποῦμε ἐμεῖς. Γι' αὐτό νά μήν τόν πικραίνουμε. Ὅταν αἰσθάνομαι τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ νά μέ κατακλύζει, εἶναι δυνατό νά ἁμαρτήσω;

• Ὁ Θεός συγχωρᾶ εὐκόλα, ἐπειδή μᾶς ἀγαπᾶ· θέλει τή σωτηρία μας. «Χάρισμά σου...» λέει. Εἶναι ἔτοιμος νά χαρίσει τό χρέος. Θυσιάστηκε γιά τή σωτηρία μας, ἐνῶ ἐμεῖς εἴμαστε ἁμαρτωλοί. Αὐτό ἀποδεικνύει τήν πολλή του ἀγάπη. Καί λέει: «ἀγαπάτε τούς ἐχθρούς σας», διότι κι ἐκεῖνοι εἶναι παιδιά του. Διά τοῦ καλοῦ νικᾷ τό κακό.

• Πρέπει νά μήν βγαίνει ἀπό τόν νοῦ μας ἡ ἀγάπη πού ἔχει γιά μᾶς ὁ Θεός. Δέν ὑπάρχουν λόγια γιά νά εὐχαριστήσουμε τόν Θεό, τόσα πού ὑπόφερε γιά μᾶς, γιά τίς ἁμαρτίες μας, γι' αὐτό κι ἐμεῖς ν' ἀντέχουμε, νά μακροθυμοῦμε.

• Ὁ Θεός θέλει τήν καρδιά μας ὅλη.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΩΝ ΕΙΣΟΔΙΩΝ

Ἐπισκόπου Λήδρας κ. Ἐπιφανίου
Ἡγουμένου Ἱ. Μονῆς Μαχαιρᾶ

Ἡ εορτή τῶν Εἰσοδίων εἶναι μία ἐκ τῶν θεομητορικῶν εορτῶν. Κατ' αὐτήν, ἡ Κυρία Θεοτόκος Μαρία, τριετίζουσα, ἀφιερώθηκε στόν Θεόν ἐκ τῶν δικαίων γονέων της, τόν Ἰωακείμ καί τήν Ἄνναν. Παραδόθηκε στόν ἀρχιερέα Ζαχαρία, τόν πατέρα τοῦ Προδρόμου, καί ὁ πνευματικός αὐτός θησαυρός, ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, φυλάχθηκε στό ἐπί τῆς γῆς θεῖον καί οὐράνιον θησαυροφυλάκιον, τά Ἅγια τῶν Ἁγίων. Αὐτή ἡ εἴσοδος τῆς κεχαριτωμένης Κόρης στά Ἅγια τῶν Ἁγίων, ἡ Ἐκκλησία θέσπισε νά ἐορτάζεται στίς 21 Νοεμβρίου καί καλεῖται «τά Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου» ἢ «ἡ εορτή τῶν Εἰσοδίων».

Ἡ εορτή αὐτή ἔχει μείζονα σημασίαν τόσο γιά τήν σωτηριάν τῆς ἀνθρωπότητος γενικά, ὅσο καί ξεχωριστά γιά τόν κάθε ἕνα ἀπό ἐμας. Ἡ σημασία της δέν εὐρίσκεται μόνο στό ὅτι τό γεγονός αὐτό συνέβηκε στήν Κυρίαν Θεοτόκον, οὔτε στό ὅτι αὐτό ἀποτελεῖ τήν ἀπαρχήν τῆς πνευματικῆς της προετοιμασίας. Ἀλλά ἡ σημασία τῶν Εἰσοδίων εὐρίσκεται στό γεγονός τῆς ἀφιέρωσης τῆς ἀφιέρωσέως της στόν Θεόν. Αὐτή ἡ ἀφιέρωσις στόν Θεόν δέν εἶναι μόνον ψυχική, οὔτε μόνον σωματική, ἀλλά πρωτίστως καί κυρίως καρδιακή καί διανοητική, καί ἔπειτα ψυχική καί σωματική.

Εἶναι ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου» (Μάρκ. ιβ΄ 30) στὸν μέγιστον βαθμὸν κατ' ἄνθρωπον.

Αὐτό εἶναι τὸ βαθύτερο καὶ τὸ οὐσιαστικὸ μήνυμα τῆς ἐορτῆς: ἡ ἀφιέρωσις· ἡ ἀφιέρωσις εἰς τὸν Θεὸν ψυχῇ τε καὶ σώματι, ὅπως ἐντέλλεται ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Λοιπὸν, σ' αὐτὴν τὴν ἀφιέρωσιν καλούμεθα· καὶ ἡ μὲν κλῆσις εἶναι ἐκ τοῦ Θεοῦ, τὸν δὲ τρόπον καὶ τὴν πράξιν ὑποδεικνύει κατὰ πρῶτον ἡ Θεοτόκος, καὶ ἀκολουθῶς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, μέσα ἀπὸ τὴν ἔνσαρκον οἰκονομίαν Του. Τρόπος εἶναι ἡ ταπεινωσις καὶ ἡ ἀγάπη, πράξις δὲ ἡ ὑπακοή στίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ προσευχή. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα καλούμεθα νὰ εἰσέλθουμε ξεκινώντας ἀπὸ τὴν πράξιν, ὥστε νὰ ἀποκαλύψωμεν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ὑπάρξεώς μας τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς μᾶς κατεσκεύασε καὶ μὲ αὐτὸν νὰ λειτουργοῦμε.

Αὐτὸ τὸ σκεῦος, ἡ Παρθένος Μαρία, εἰσηλθε εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, ἀφιερώνοντας τὸν ἑαυτὸν της στὸν Θεόν. Μᾶς καλεῖ καὶ ἐμᾶς νὰ τὴν ἀκολουθήσωμε: νὰ συνεισοδεύσωμε μὲτ' αὐτῆς καὶ νὰ συνεισελθῶμε στό βάθος τῆς καρδίας μας, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, ἀφοῦ πάρωμε τὴν καρδίαν μας στὰ χέρια μας, νὰ τὴν προσφέρωμε στὸν Θεὸν λέγοντας: «Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν, σοὶ προσφέρομεν κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα», «ἐαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῶ τῷ Θεῷ παραθώμεθα». Γιὰ νὰ τὸ κάνωμε αὐτὸ πρέπει νὰ ἀφήσωμεν τὰ ἁμαρτωλά θελήματά μας, τὴν κακίαν, τὴν πονηρίαν, τὴν ἀσωτίαν, τὴν μισαδελφίαν, τὸν ἐγωισμόν,

τήν κενοδοξίαν, τήν
ὑπερηφάνειαν, δη-
λαδὴ ὅλες τοῦ δια-
βόλου τίς ἀνοησίες,
καί νά ἐργασθοῦμε
τίς ἀρετές, τήν με-
λέτην τῶν ἱερῶν βι-
βλίων, τήν νηστεί-
αν, τήν προσευχήν,
τήν ἐξομολόγησιν,
τήν ταπείνωσιν, τήν
ἀγάπην, τήν θείαν
κοινωνίαν.

Ἀγωνιζόμενοι
κατά μικρόν, τοῦ
Θεοῦ συνεργοῦντος

καί τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου συνεπικουρούσης, θά ἀξιωθοῦμε καί
ἐμεῖς, καθένας κατά τό μέτρο του, νά ἐπιτύχωμε τήν ἀφιέρωσίν
μας στόν Θεόν, ὥστε νά λάβωμεν ἐξ Αὐτοῦ, τοῦ οὐρανοῦ μας
Πατρός, τήν εἰσοδόν μας εἰς τά Ἅγια τῶν ἁγίων ἐν τῷ οὐρανῷ,
ὅπου εὐρίσκονται πάντες οἱ Ἅγιοι καί ἡ Παναγία Μητέρα τοῦ
Θεοῦ, οἱ ἀφιέρωσαντες τόν ἑαυτόν τους σέ Αὐτόν, μέ τήν χά-
ριν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, στόν ὁποῖον πρέπει πᾶσα
δόξα, τιμή καί προσκύνησις, νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰώνων. Ἀμήν. ❖

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΕΙΣ ΠΛΗΡΟΤΗΤΑ ΖΩΗΣ

Αρχιεπισκόπου Άλβανίας Αναστασίου

τήν Παλαιστίνη υπάρχουν δυό λίμνες, ή λίμνη τής Γαλιλαίας και ή Νεκρά Θάλασσα.

Τό κοινό χαρακτηριστικό τους εἶναι ὅτι δέχονται καί οἱ δυό τά νερά τοῦ ποταμοῦ Ἰορδάνη.

Ἄλλά ή Γαλιλαία δέχεται τά νερά καί τά ἀφήνει νά φύγουν πρὸς τό Νότο. Ἡ Νεκρά Θάλασσα δέχεται τά νερά τοῦ Ἰορδάνη καί τά κρατάει γιά τόν ἑαυτό της.

Στή Γαλιλαία ὑπάρχει ὑπέροχη ζωή μέσα στήν λίμνη καί γύρω ἀπό αὐτήν. Στή Νεκρά δέν ὑπάρχει ἴχνος ζωῆς.

Ἡ Νεκρά Θάλασσα δείχνει συμβολικά τί συμβαίνει, ὅταν κάποιος κρατάει πράγματα γιά τόν ἑαυτό του. Νά δέχεσαι καί νά προσφέρεις. Αὐτό εἶναι τό μυστικό γιά νά ἔχεις πληρότητα ζωῆς. ❖

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΕΓΑΛΟ ΔΩΡΟ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΦΡΙΚΤΟ!

Γέροντος Σωφρονίου του Έσσεξ

Δύο μοναχοί συνομιλοῦσαν γιά τή σωτηρία. Ὁ ἕνας ἔλεγε:
- Ἡ ψυχή μου δέν μπορεῖ νά συμβιβαστεῖ μέ τή σκέψη ὅτι κάποιος θά χαθεῖ αἰώνια. Νομίζω πώς ὁ Κύριος θά βρεῖ τρόπο νά τούς σώσει ὅλους.

Ὁ ἄλλος ἀπάντησε:

- Οἱ ἅγιοι Πατέρες λένε ὅτι ὁ Θεός μποροῦσε νά δημιουργήσει τόν ἄνθρωπο χωρίς τή συνέργειά του, ἀλλά νά τόν σώσει χωρίς τή συμφωνία καί τή συνέργεια τοῦ ἰδίου τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀδύνατο. Ἡ σωτηρία καί ἡ ἀπώλεια βρίσκονται στήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ πρῶτος:

- Νομίζω ὅτι ὁ Θεός μέ τό πλήθος τῆς ἀγάπης Του θά ὑπερβεῖ τήν ἀντίσταση τοῦ κτίσματος, χωρίς νά καταλύσει τήν ἐλευθερία του.

Ὁ δεύτερος:

- Μοῦ φαίνεται πώς δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε ὅτι ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι δυνητικά τόσο μεγάλη, πού καί στό ἐπίπεδο τοῦ αἰώνιου Εἶναι μπορεῖ νά προσδιοριστεῖ ἀρνητικά ἀπέναντι στό Θεό. Ὅσοι δέν τό γνωρίζουν αὐτό ἢ τό λησμονοῦν ἢ τρέφονται μέ «ὠριγενικό γάλα».

- Ἀλλά, πραγματικά, αὐτό εἶναι μωρία!

- Ναί, μωρία.

Τί λοιπόν νά κάνουμε;

- Ὁ Θεός θέλει νά σωθοῦν ὅλοι, καί ἐμεῖς πρέπει νά σκεφτόμαστε τή σωτηρία ὅλων καί νά προσευχόμαστε γιά ὅλους. Ἀλλά οὔτε ἡ ἀποκάλυψη οὔτε ἡ πείρα μας μᾶς δίνουν βάση νά ἰσχυριστοῦμε ὅτι ὅλοι θά σωθοῦν. Ἡ ἐλευθερία εἶναι μεγάλο δῶρο, ἀλλά φρικτό. ❖

Τό μεγαλύτερο θαῦμα δέν εἶναι ἕνας ἄρρωστος νά γίνει καλά καί νά μὴν πονᾷ ἀλλά νά παραμένει κάποιος ἀθεράπευτος, νά πονᾷ καί νά χαίρεται ἀληθινά. Νά συμβαίνει δηλαδή τό ἐξῆς φαινομενικά παράδοξο καί ὀξύμωρο: νά μὴν εἶσαι καλά καί νά αἰσθάνεσαι πιό καλά ἀπό τούς πιό καλά. Νά εἶσαι ὑγιής μέσα στήν ἀσθένεια, πλούσιος μέσα στήν ἀπόλυτη φτώχεια, δοξασμένος μέσα στήν ἀδοξία, εὐτυχισμένος μέσα στή δυστυχία»

Μοναχός Μωϋσῆς Ἀγιορείτης

ΠΕΡΠΑΤΩ ΣΤΗ ΒΡΟΧΗ

π. Χαράλαμπος Παπαδόπουλου

Πολλές φορές αισθανόμαστε ότι δεν καταφέρνουμε τίποτα. “Ότι πάλι διολισθαίνουμε στά ίδια πάθη, στά ίδια λάθη, σέ εκείνα πού μᾶς κάνουν νά νιώθουμε ἀδύναμοι, ἔνοχοι καί ἀμετανόητοι. Καί ὅμως εἴχαμε δώσει μίαν ὑπόσχεση στόν Θεό καί στόν ἑαυτό μας. Ἀναφωνήσαμε ἀποφασισμένοι «δέν θά τό ξανακάνω ποτέ πιά». Γονατίσαμε στήν προσευχή γι’ αὐτό τό θέμα μέ τήν καρδιά γεμάτη πόνο ἀλλά καί ἐλπίδα ὅτι δέν θά ξανασυμβεῖ.

Κι ὅμως, πάλι ἦρθε, πάλι συναντήσαμε τό πάθος, τήν ἀδυναμία, τό λάθος καί τήν ἀστοχία. Εἶναι τότε πού αισθανόμαστε ὅτι τίποτε δέν ἄλλαξε, ὅτι ὅλα εἶναι πάλι ἴδια, ὅτι ξεκινᾶμε ἀπ’ τήν ἀρχή.

Δέν εἶναι ὅμως ἔτσι. Ἄδικα χτυπᾶμε τόν ἑαυτό μας καί μάλιστα πιό σκληρά καί βίαια ἀπό ὅλους τούς δήμιους καί βασανιστές. Ξέρεις κάτι; Ἡ δική σου ματιά εἶναι ἡ πιό σκληρή.

“Όταν βρίσκεσαι σέ ἕνα δρόμο καί κινεῖσαι, δέ σημαίνει ὅτι ἔφτασες καί στόν προορισμό. Μπορεῖ νά πέσεις, νά χτυπήσεις, νά λασπωθεῖς, νά χαθεῖς, ὅμως δέν παύεις νά εἶσαι μέσα στό δρόμο. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος τί λέει; Τό φοβερό δέν εἶναι νά πέσεις ἀλλά νά μείνεις κάτω.

Πόσο ἐγωισμό θέλει, ὥστε νά ἐπιθυμοῦμε νά φτάσουμε ἀμέσως στόν τερματισμό πρὶν κἂν ἀκόμη ξεκινήσουμε; Νά μὴν

κοιτάμε αυτό πού είμαστε αλλά εκείνο πού θά έπρεπε νά είμαστε; Αυτό είναι ένα συμβόλαιο θανάτου. Είναι μία σίγουρη άποτυχία πού, άργά ή γρήγορα, θά μās όδηγήσει στην αυτοκαταστροφική άπόγνωση.

Όταν σέ έχουν δέσει μέ σχοινιά και αυτά είναι τά πάθη, δέν είναι δυνατόν νά λυθείς άμέσως. Όμως κάθε φορά πού έσύ θά παλεύεις και θά άγωνίζεσαι, άκόμη και αν δέν έχεις έλευθερωθεί, θά έχεις έστω και λιγάκι κάνει πιο άνωδυνο τό σφίξιμο, θά έχεις λασκάρει τά σχοινιά, θά έχουν γίνει πιο άνετα. Έχεις λιγάκι κερδίσει την έλευθερία σου.

Δέν τό βλέπουμε όμως αυτό. Δέν τό νιώθουμε. Έμεις αισθανόμαστε ότι είμαστε τό ίδιο και χειρότερα. Γιατί;

Μά γιατί δέν έχουμε μάθει νά εκτιμούμε τά άπλά μαθήματα, τά σιγαλά βήματα, τόν άρμονικό ρυθμό. Θέλουμε σπουδαία και θαυμαστά, ύψηλά και μέγιστα. Θέλουμε νά μήν πονέσουμε, νά μήν δακρύσουμε, νά γίνουν όλα εύκολα και γρήγορα. Δυστυχώς μέσ στην άλαζονεία των κατορθωμάτων μας δέν κατανοοϋμε ότι πολλές φορές μία πτώση μās ώφελει πολύ περισσότερο άπό μία μεγάλη «άρετή». ❖

Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Παναγιώτη Καπαρή

Ουαί σ' αυτούς πού δέν ήγάπησαν πολύ, γιατί δέν θά τούς άφεθοϋν οί άμαρτίες. Ουαί σ' αυτούς πού δέν ήγαπήθησαν ύφ' οϋδενός πολύ, γιατί δέν άφέθηκαν ποτέ νά εΐναι όμορφοι...

Άλίμονο, λοιπόν, σ' όλους πού άπέτυχαν νά άγαπήσουν και νά άγαπηθοϋν, πού δέν πέτυχαν νά άνοιξουν τήν καρδιά τους, νά άφήσουν τή λογική, νά παλέψουν γιά τά μεγάλα και τά ώραΐα, νά θυσιαστοϋν γιά τόν άλλο και νά θυσιάσουν τόν έαυτό τους.

Άλίμονο σ' αυτούς πού δέν έκαναν όμορφο τόν έαυτό τους, δέν τόν στόλισαν μέ χάρες και όμορφίες, μέ άρετές και χαρίσματα, σ' αυτούς πού δέν τόλμησαν νά έκτεθοϋν και νά ταπεινωθοϋν, γιά χάρη τής όμορφιάς τοϋ έρωτα και τής άγάπης.

«Σ' άγαπώ, γιατί εΐσαι ώραΐα, σ' άγαπώ γιατί εΐσαι έσύ... και άγαπώ τόν κόσμο όλο, γιατί ζεις και έσύ μαζί...» τραγουδοϋσαν οί Μικρασιάτες και τραγουδοϋμε και έμεις οί περιλυπόμενοι άναζητητές τής χαράς.

Ή τέλεια άγάπη έξω βάλλει τόν φόβο, έξω βάλλει τό άγχος τής ζωής, και τή μιζέρια τοϋ χρήματος. Άγκαλιάζει τόν κόσμο όλο, ξεπερνά τίς μικρότητες τών έχθρών, πού δέν βρίσκονται πέραν τών συνόρων, όπως θέλουν κάποιοι νά έπαναπαϋονται,

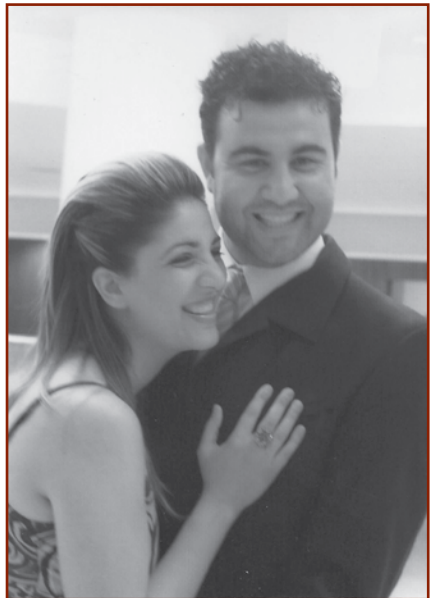
ἀλλά δίπλα καί κοντά μας.

Μέσα ἀπό τόν ἔρωτα, πού ὀδηγεῖ στήν ἀγάπη, μέσα ἀπό τήν ταπεινώση, πού ὀδηγεῖ στήν ἀνύψωση, μέσα ἀπό τήν «ἐγκατάλειψη» στήν ἀληθινή ἀγάπη, μέσα ἀπό τήν ἄσκησι καί τήν ὑπομονή, ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἄνθρωπος, γίνεται θεάνθρωπος, γίνεται ἅγιος.

Χαρά μου, ἔλεγε καί ξανάλεγε ὁ Ρῶσος, ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, καί ἡ ἀληθινή αὐτή χαρά πού μέ μυστικό τρόπο ἐκπέμπεται ἀπ' ὄλους τοὺς «χαριτωμένους» ἀνθρώπους, μεταφέρει τόν παράδεισο στή γῆ καί ἀνεβάζει τό ἄνθρωπο στόν οὐρανό.

"Ἀγάπα τόν πλησίον σου καί κάνε ὅ,τι θέλεις", διακηρύττει ὁ Ἱερός Αὐγουστίνος, καί ἀπό ἀγάπη πρὸς τόν "Πατερούλη" (ἄββᾶ ὁ Πατήρ) ... κάνουμε ὅ,τι θέλουμε, γιά νά βροῦμε τήν ὀμορφιά, γιά νά βροῦμε τήν Ἀλήθεια, ἡ ὀποία θά μᾶς ἐλευθερώσει...

Οἱ τολμηροί πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ἔγραψαν ἐρωτικά, ἔγραψαν ποιήματα καί κείμενα πού περιγράφουν αὐτό τό «μανικό», αὐτό τό μανιακό ἔρωτα τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τό Θεό, ἀλλά καί ἀντιστρόφως τόν

ἔρωτα τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, πού γίνεται ἀγάπη, πού γίνεται τελειότητα θυσίας καὶ θανάτου, πού ὁδηγεῖ στὴν Ἀνάσταση.

Οὐαὶ καὶ ξανά οὐαὶ, σ' αὐτούς πού δέν ἀγαπήθηκαν, γιατί ἡ ἀγάπη δέν ἔχει σχέση οὔτε μέ τούς «βαλεντίνους» οὔτε μέ τίς διαστροφές οὔτε καί μέ τίς προκλήσεις τῶν κάθε λογῆς πουριτανῶν Δόν Ζουάν, πού, στὴν ἀποτυχία τους νά ἀγαπήσουν, μετέτρεψαν τό κορμί σέ ναρκωτικό λήθης καί τὴν ἐπαφή τῆς σάρκας σέ μιζέρια τῆς μοναξιᾶς.

Οὐαὶ καὶ ξανά οὐαὶ, σ' αὐτούς πού δέν ἀγαπήσαν πολύ, γιατί δέν θά τούς ἀφεθοῦν οἱ ἁμαρτίες, γιατί ὁ δρόμος τῆς ἀγιότητας, ὁ δρόμος τοῦ παραδείσου, εἶναι ὁ δρόμος τῆς ταπείνωσης καί τῆς θυσίας, ὁ δρόμος τῆς ἀγάπης.

Οὐαὶ καὶ ξανά οὐαὶ, σ' αὐτούς πού δέν εἶναι ὁμορφοί, γιατί ἡ ὁμορφιά δέν ἔχει σχέση μέ τὴν ὄψη, ἀλλά οὔτε καί μέ τίς μπογιές. Ἡ ὁμορφιά βρίσκεται στά μάτια πού γελοῦν, στό πρόσωπο πού λάμπει, στό λόγο πού εἰρηνεύει, στὴν ψυχὴ πού πετᾶ, στό εἶναι πού ἀντανακλᾷ τό ἄκτιστο φῶς, στὸν ἄνθρωπο πού βρίσκεται στὸν παράδεισο τῆς γῆς καί τοῦ οὐρανοῦ. ❖

ΟΙ ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΕΣ ΜΑΣ

π. Ανδρέα Ἀγαθοκλέους

Γυχνά μία βαριεστιμάρα, ἔλλειψη χρόνου, πολλές δουλειές καί πιεστικά προβλήματα, μᾶς ὀδηγοῦν στό νά μήν προσευχόμαστε, νά μήν θέλουμε νά ἐκκλησιαστοῦμε, νά μήν μᾶς ἐλκύει ἡ μελέτη πνευματικῶν βιβλίων.

Ἄν καί οἱ λόγοι μπορεῖ νά εἶναι σοβαροί, ὥστόσο αισθανόμαστε ὅτι κάτι μᾶς λείπει, ὅτι χάσαμε τήν πορεία. Αὐτό, βέβαια, συμβαίνει σ' ὅσους ἔχουν ἐμπειρία τῆς ὁμορφιάς τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Σέ ὅσους ὅμως ἡ ἀπουσία τῆς πνευματικῆς τροφῆς δέν λείει τίποτα, δείχνει πῶς δέν ἔχουν γευτεῖ τή χάρη τοῦ Θεοῦ πού δίνει νόημα στίς δυσκολίες, πού χαρίζει χαρά, πού φέρνει τή γλυκύτητα τῆς Βασιλείας.

Ὁ τρόπος πού θά ζήσει ὁ κάθε ἄνθρωπος ἐξαρτᾶται ἀπό τίς προτεραιότητες πού θά θέσει. Ἄν εἶναι ἡ ἐργασία προτεραιότητα, τότε ὅλα κινοῦνται γύρω ἀπ' αὐτή. Τό ἴδιο ἂν εἶναι ἡ οἰκογένεια ἢ ὁ ἑαυτός μας. Τότε ἡ ζωή δέν φαίνεται νά νικᾷ τό θάνατο, ἀφοῦ μένει στά στενά πλαίσια τοῦ κόσμου αὐτοῦ. Γιατί ἐκεῖνο πού ὑπερβαίνει τό θάνατο εἶναι ἡ σχέση, ἡ ἀγάπη, τό δόσιμο σέ ὅ,τι εἶναι ἔξω ἀπό μᾶς.

Ἡ ἀγάπη δέν εἶναι Θεός, ὅμως ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη. Ὁ Χριστός ὡς Θεάνθρωπος νίκησε ὅλες τίς μορφές τοῦ θανάτου καί ἔδωσε τή δυνατότητα νά τόν νικήσουμε κι ἐμεῖς στό σημεῖο πού ἐνωμόμαστε μαζί Του μέ τήν τήρηση τῶν ἐντολῶν Του.

Ἔτσι, ἂν εἶναι προτεραιότητα ἡ ζωή τοῦ Θεοῦ γιά μᾶς, ἀνάλογη θά εἶναι καί ἡ συμπεριφορά μας, ὅπως καί ἂν δέν εἶναι.

Ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς λέει ὅτι ὁ Θεός εἶναι ζηλωτής. Δέν θέλει νά ἔχουμε ἄλλες προτεραιότητες ἐκτός ἀπ' Αὐτόν. Θέλει νά εἶναι ὁ πρῶτος. Κι ὁ Χριστός εἶπε ὅτι ὅποιος ἀγαπᾷ ἄλλο πρόσωπο παραπάνω ἀπό Αὐτόν δέν εἶναι ἄξιος μαθητής Του.

Ἡ ἀνωριμότητά μας ἀπαιτεῖ νά τά θέλουμε ὅλα ὅπως τά θέλουμε. Γι' αὐτό καί πασχίζουμε ἄδικα νά σμίξουμε τήν κοσμική καί τήν πνευματική ζωή, νά δώσουμε τήν καρδιά μας σέ διάφορους ἀνθρώπους καί στό Χριστό, νά ἔχουμε πολλές προτεραιότητες. Τελικά, ἐπικρατεῖ ἡ σύγχυση καί ἡ ἀπουσία τῆς πληρότητας καί τῆς ἐσωτερικῆς χαρᾶς.

Βέβαια, ζοῦμε μέσα στόν κόσμο καί εἶναι ἀντιληπτό ὅτι χρειάζεται νά δοθοῦμε καί σέ ἄλλες μέριμνες. Σημασία ὅμως δέν ἔχει τί ἐργασίες γίνονται ἀλλά πόσο ἡ καρδιά μας δόθηκε σ' αὐτές. Ἡ θέση πού ἔχει στή ζωή μας ὁ Χριστός καί ἡ Ἐκκλησία Του, θά ρυθμίσει ἀνάλογα τίς προτεραιότητές μας.

Στό βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως παρουσιάζεται, μεταξύ τῶν ἄλλων, ὁ Χριστός νά στέκεται ἔξω ἀπό μία πόρτα καί νά κτυπᾷ, ἀναμένοντας νά Τοῦ ἀνοίξουν. Δείχνει τό ἀπαραβίαστο τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς, ἀκόμα κι ἀπό τό Θεό. Ποιές προτεραιότητες θά βάλει ὁ καθένας μας καθορίζονται ἀπό τόν ἴδιο μέ βάση τήν ἐλευθερία του. Τό πόσο θ' ἀπογοητευτεῖ ἢ θά χαρεῖ στήν πορεία, καθορίζεται ἀπό τίς προτεραιότητές του. ❖

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΑ ΜΕΓΑΛΑ

Μητροπολίτη Προικονήσου Ίωσήφ

Νά τά προσέχεις τά μεγάλα κομποσχοίνια!

Όλα τά μεγάλα νά τά προσέχεις.

Τά μεγάλα λόγια,

τά μεγάλα δῶρα, τίς μεγάλες εὐχές,

τίς μεγάλες μετάνοιες,

τούς μεγάλους κανόνες,

- πλήν τοῦ ἑνός ἐκείνου, τοῦ Ἀνδρέου Κρήτης-

τίς μεγάλες εὐλάβειες,

τίς μεγάλες ἀρετές.

Καί πρὶν ἀπ' ὅλα,

καί πάνω ἀπ' ὅλα,

τίς μεγάλες σιγουριές!

